

[08-10-2012]

Pin-ups

“Sjarel hebde gè den bee twolf?”

Sjarel schudt neen. Zijn grijs kalotje wipt achteraan mee. Ik vraag me af bij welke derderangs kapper Sjarel zijn kapsel laat bijwerken. Of misschien is het wel zijn vrouw die er nu en dan de schaar in zet.

De B12 is de sleutel van het opleidingslokaal. Gelukkig calculeer ik 's morgens altijd een marge in voor gevallen van overmacht. Nog een dik half uur voor de training begint.

“De Ronny van 't labo hèt diene,” voegt Sjarel er nog aan toe. En hij duwt vluchtig een verwarde lok achter zijn oor als hij merkt dat ik zijn haar viseer.

“Volg mij maar madammeke,” zegt de portier in een geforceerd taaltje dat hij gebruikt voor buitenstaanders die zijn Kempens dialect niet verstaan. “We gaan alvast naar 't gebouw aan den overkant van de parking.”

We beklimmen een metalen trap en hij opent een deur die toegang geeft tot een immense hal. Het lawaai van de pompen en motoren is oorverdovend.

De portier tikt op mijn mouw.

“Hier moogt ge 'n kwartierke wachten,” schreeuwt hij me toe.

Ik kijk hem verschrikt aan. Zijn gezicht plooit open in een glimlach van oor tot oor.

“Grapke hé!”

Vermoedelijk is dit zijn klassieke mop als hij bezoekers in het bedrijf rond leidt. Voilà, zijn dag is alweer goed begonnen.

De portier laat me alleen achter in de keuken, met de verzekering dat Ronny er zo aankomt.

Het aanrecht is ronduit groezelig, de tafel vermoedelijk in een week niet schoon geveegd. Ik neem een zakdoek uit mijn handtas en boen er grondig de zitting mee van een stoel.

Nu pas merk ik dat de wand tegenover het venster vol hangt met posters. Niet de gebruikelijke bedrijfsinformatie, maar regelrechte pin-ups. De ene dame al bloter dan de andere. Tientallen borsten en billen in diverse volumes vullen het volledige prikbord. Heel blank, bruin gebrand tot ebbenhout zwart. Uitdagend kijken ze in de camera en kronkelen zich in allerlei standjes. Minuscule slipjes en topjes die de naam amper waard zijn, doen mij inwendig blozen.

Onwillekeurig strijk ik mijn rok naar beneden en knoop mijn bloesje hoger dicht.

De cursisten druppelen binnen. Een aarzelende groet. Mannen in blauwe overall en zware werkschoenen. Handen als koolschoppen. Markante koppen. Een festival van ruw gevormde neuzen en rode oren van de herfstkou. Ze drementelen wat rond en weten niet goed hoe zich een houding te geven.

Een van hen gaat schaapachtig tegenover me zitten en haalt een thermos met koffie boven. Zorgvuldig vouwt hij een pakketje open en haalt een boterham van tussen het ritselend zilverpapier.

“Is Ronny er al?” vraag ik behoedzaam aan niemand in het bijzonder. Het is tien voor negen.

“Dao is 't em just.” Een kleine rosse wijst met een dik vingertje naar buiten.

B12 opent de deur van het opleidingslokaal en mijn cursisten nemen plaats. We starten de PC's op. Ik wandel tussen de tafels om te controleren of iedereen verder kan. Een laatkomer komt haastig binnen en stevent recht op mij af.

Hij geeft me een handkus!

“Hallo,” stamel ik perplex.

“Patrick,” lacht hij geamuseerd, “Patje voor de dames.”

Hij gaat ostentatief helemaal achteraan zitten.

“Patrick, vooraan is er ook nog plaats,” nodig ik hem uit.

“Schat, dao gaat gè spijt van krijge,” mompelt de rosse.

Luid aangemoedigd door zijn collega’s, komt Patje op de eerste bank zitten.

Om het ijs te breken stel ik hen voor mij bij mijn voornaam aan te spreken.

“Krijg ik ook je telefoonnummer, juf?” vraagt Patje.

“Wat heb ik gezeid?” lacht de rosse en hij stoot zijn buurman aan.

Ik kijk Patje even streng en doordringend aan en besluit hem verder te negeren.

We gaan van start.

Sjarel, de oudste arbeider van de groep, kan niet goed volgen. Geregeld moet ik hem persoonlijk verder helpen. Zijn grijze kruin schudt hulpeloos heen en weer.

Jos echter is haantje de voorste en etaleert graag zijn gevorderde technische kennis.

“Jos jonge, omdat gij alles weet ...” Enkelen worden ongeduldig.

“Schattenbol, gè zijt een rappe hé,” zucht Patje en hij kijkt mij aan met een blik die geoefend is in de kunst van het verleiden.

“Ja juffrake,” vult Ronny aan, “nie luisteren naar de Jos. Die zit hier z’n broek te verslijten. Ge moogt uw tempo wat vertragen voor ons. Hé gasten?”

Enkele hoofden knikken en tien paar ogen kijken me vragend aan.

“Ok mannen,” belooft ik en herneem rustig mijn laatste uitleg.

Een uurtje later wordt de koffiedame onthaald op een luid applaus.

“Wendyke schat, geen koekskes vandaag?” Patje alweer.

Wendy is jong en blond, maar loentst verschrikkelijk. Ze heeft een aardig figuur en zou niet uit de toon vallen in de verzameling pin-ups die ze hier koesteren. Ze lacht verlegen en maakt zich snel uit de voeten.

Om twaalf uur is de aandacht van mijn publiek tot het nulpunt gedaald. Tijd voor de lunch dus.

Een doos met smoskes staat klaar in de keuken. Aangezien er onvoldoende stoelen zijn, wordt het een staande receptie. Tussen de pin-ups. Ik keer hen resoluut de rug toe.

Vandaag ben ik voor deze groep beslist ‘overdressed’.

Mieke Vandromme